

Seminari: «Els arguments dels clàssics»

Conferència: «L'aposta de Pascal»

Ponent: Ambròs Domingo (IES Torredembarra)

Pascal, matemàtic, físic i filòsof del segle XVII, formulà un argument per creure en Déu no en virtut del coneixement de la divinitat (pensem en les nombroses proves adduïdes fins a l'època de l'existència de Déu), sinó en virtut d'una aposta. D'acord amb aquesta aposta, comptat i debatut, la raó ens ha d'inclinar a creure en Déu més que no pas a no creure-hi: hi tenim molt més —de fet, infinitament més— a guanyar. Pascal no pretén que l'aposta sigui l'eix del seu plantejament filosòfic; es tracta més aviat d'un intent d'aplicar a l'àmbit de la creença les teories del repartiment, pròpies dels jocs d'atzar, en les quals treballava. Amb tot, i potser malgrat Pascal, l'aposta té un pes específic dins la història del pensament.

En aquesta sessió explicarem les diferents formulacions de l'argument de l'aposta i n'analitzarem alguns punts febles. En particular, veurem, primer, que l'argument no és consistent, i, segon, que, fins i tot obviat aquesta inconsistència, la conclusió resulta difícil d'admetre.